



Az SFmag hétköznaponta frissülő nonprofit, online magazin, amely ismertetőket, interjúkat, novellákat és híreket egyaránt közöl. Tobias S. Buckell *Tagadd meg Babilont* című novellája szabadon terjeszthető a szerző, a mű címe és a publikáló honlap URL címének feltüntetése mellett, kereskedelmi célra azonban nem felhasználható.

<http://sfmag.hu/>

© Tobias S. Buckell

Egy hurrikánt követően egy hajó titokzatos roncsait veti partra a víz, és egy egész sziget indul el, hogy a múltját a jövőbe mentse.



**Tobias S. Buckell**  
**Tagadd meg Babilont**

Kicsit visszafogtam a cég sárga Scarab motorcsónakját, és szűken kerültem meg a Hassel-sziget sziklás csúcsát. Megdöbbenett a jachtok hiánya. St. Thomas Charlotte Amalie-jének kikötője általában árbocok és hajótestek szivárványszín dzsungele. Most csak két hajó horgonyzott az öbölben, magányosan, eltévedten kornyadoztak. A nemrég elvonult hurrikán, ami miatt lezárták a sziget összes repülőterét, és amiért a cég engem is kénytelen-kelletlen hajóval küldött repülő helyett, tisztára söpörte a kikötőhelyet.

Ennél jobban már csak a vízparti sétány betonpartján oldalra borult, háromárbocos vitorlás hajó lepett meg.

– Ez meg hogy került ide? – értetlenkedtem hangosan.

Megráztam a fejem, és bántam, hogy nincs nálam fényképezőgép.

\*\*\*

Nem is tűnik olyan rossznak a helyzet, gondoltam később egy Red Stripe-ot szopogatva. A Greenhouse étterem hangosan csattogó vászon napernyője alatt pihentem. Ahhoz képest, hogy alig két hete söpört végig a városon a Virgin-szigetek írott történelmének leghevesebb hurrikánja, egész jól nézett ki minden. Talán még „irie” is volt a helyzet, minden rendben, ahogy a főnököm szokta mondani a helyi dialektust próbálgatva. Fél füllel hallottam, hogy a sziget házainak fele lakhatatlan, és bárhová mentem, mindenhol hínárszagot éreztem. De ezek a szigetek híresei voltak arról, hogy milyen hamar talpra állnak.

Hagytam, hogy a páracsepp legördüljön a barna üvegen, aztán végig a kezemen: a hideg ellenpontozta a betonról remegve felszálló hőséget. A távolban egy generátor dörmögött. Hűtötte a többi sört. Az élet ment tovább.

– Estét – mondta valaki.

J. Ottley roskadt bele a szemközti székbe. Felsírtak a műanyag eresztékek. Levette viseltes szalmakalapját, és az asztalra tette. Hosszú ujjú inge lucskos volt hónaljban. Ő vezette a B. E. légtérrészleg St. Thomas celláját, a három részleg egyikét.

– Estét úgyszint – válaszoltam, és odaadtam Ottley-nek a Scarab kulcsát. A Sombrero-szigeten volt a fő kilövőállásunk, amely szerencsére minimális károkkal vészelt a vihart. St. Croix főleg a tengeri kilövéseket intéző részleg kikötője és raktára volt. St. Thomasban is a kikötő volt a fontos. Egész előző héten St. Croix-n robotoltam, próbáltuk helyrehozni a műholdakat kilövésre felkészítő steril kamrákban esett károkat. A modernitás csúcsa. Most jött el az ideje, hogy ide is benézzek, és ellenőrizzem, a St. Thomas-i raktárainkkal minden rendben. – Ottley, mi az ott? – böktem az út túlfelén heverő hajó felé. Most már láttam az oldalán sötétlő, vastag iszappatinát.

Két barna bőrű, rasztás ember álldogált mellette buggyos, szürke nadrágban. A hajótestet piszkálgatták. Néhány kölyök már fel is mászott rá az egyik helyi középiskola vörös nadrágjában, fehér ingében. A hajó orrából előremeredő, hosszú farúdra kapaszkodtak fel. Mintha talán orrfának hívták volna az ilyet. A vitorlás fedélzete talán hetven láb hosszú lehetett, és pont úgy nézett ki, ahogy a hagyományos favitorlásokat elképzeltem.

– Régi hajó – mondta Ottley. – Nagyon régi. Egyenest a tenger mélyéről.

És ezzel le is zárta a témát. A kezembe nyomott egy borítékot, benne a raktárainkban esett károkról készült fényképekkel. Leszaggatott tetők, odabenn sérült indítórakéták. Néhány műhold is vízkárokat szenvedett.

De a tekintetem minduntalan elkalandozott a szétzúzott épületek képéről, és visszatért a látóterem szélén sötétlő alakra.

Nyilván a legutóbbi hurrikán kavarta, hatalmas hullám emelte ki az ódon fahajót a Charlotte Amalie-i kikötő iszapjából. Aztán kitette a partra, az aszfaltútra, épp csak egy pocsolyányi állott tengervizet és szürke, kikötői iszapot hagyott alatta. De nem igazán tudtam elképzelni a jelenetet. Meg kellett volna sérülnie a hajónak is. Miféle különös hatalom óvta meg a pusztulástól?

\*\*\*

A következő napomat teljesen kitöltötték a helyreállítási munkálatok. Volt egy raktárunk nagyjából St. Thomas nyugati oldalán, egy Red Hookban, a keleti csücskén, és egy irodánk a városban. Red Hookkal kezdtem. Később, amikor már remegni kezdett a napfény, és végigcsókolta a távoli, sós látóhatárt, beleroskadtam egy nyugszékbe a Marriott Hotel Frenchman's Reef medenceparti bárjánál. Ültömben beláttam kikötő ívét és az egész vízpartot.

Charlotte Amalie csodaszép kis karibi város. A holland építészet többnyire szimmetrikus, és a zömök, kétszintes házak boltívei és páros számú ablakai is ezt tükrözik. A falak vibráló élénksárgák, rózsaszínek, makulátlan fehérek: szinte lángol fölöttük a sok vörös cserepes tető. A

meredek hegyoldalon mindenütt hasonlóan színes házikók kapaszkodnak össze.

És ahogy ott ültem, észrevettem, hogy az ismerős faszerkezet még mindig ott hever a parton.

Előszedtem a kis látcsöveget, és ránagyítottam. Sötét bőrű tömeg vette körül a hajót. Szerszámokat cipeltek. Láttam, hogy a hajó gyomrát bontják fel épp. Nem valami gazdaságos módja a hajó eltávolításának, gondoltam.

Ismét belekortyoltam a Margaritámba, és felmentem megkeresni a szobámat.

\*\*\*

Taxival mentem ki a reptérhez közeli raktárhoz. Kék Toyota kisteherautó volt, a platón fapadokkal, vászontetővel. „Szafari busz.” Előreültem a sofőr mellé. Valami reggae-szerű zakatolt a vezetőfülkében. Az énekes érdes hangon, erős akcentussal káromkodott és dühös rímeket kiabált.

– Buju Banton – mondta a sofőr, és lehalkította.

– Elnézést? – Nem értettem. A kazettára mutatott, és akkor felfogtam: az énekes nevét mondta az előbb. – Reptér.

– Rendben.

Az itteni taxisofőrökhöz képest még a New York-iak is álmos kezdők. Kigördültünk a szálloda elől, és nekivágtunk az útnak. Minden kanyarnál azt hittem, itt a vége: a kocsi billegett, a hátul sorakozó padok ide-oda csúszkáltak. Ráadásul nem tudtam leküzdeni azt az érzést sem, hogy az út rossz felén vagyunk így baloldalt... A sofőr rádudált és ráintegetett az összes szembejövő kocsira, de még az út szélén caplató gyalogosokra is.

Az út lágyan lekanyarodott a városba, és hozzálassultunk a forgalom vánszorgásához. Végre közelről is megnézhettem a hajót. Még mindig nagy tömeg vette körül, de úgy néztem, nem állami munkások. Gyerekek, öregasszonyok, hosszú rasztás, szakadt farmeres rasztafáriánusok. Néhányuknál szerszámok voltak, a hajót bontogatták. Mások ácsorogtak, himnuszokat énekeltek, vagy csak nézték a többieket. Sokuk szemében könny csillogott.

Pár nedves deszkát kifeszítettek, és felsötétlett a hajó bordázata. Valami fehér fénylett fel tompán odabenn. Csontok? Hirtelen eszembe jutott, hogy ez csak egy rabszolgaszállító hajó lehetett. Rettenetes. Megborzongtam. St. Thomas a karibi térség egyik legbiztonságosabb természetes kikötőjeként a rabszolga-kereskedelemnek is fontos csomópontja volt. Vajon kalózok támadták meg és süllyesztették el a rabszolgahajót a kikötőben? A bűvárok gyakran merültek az öbölben, miután egy-egy nagy turistahajó felkavarta az iszapot, hátha találnak valami régi leletet. De ez itt most egyenesen a partra szállt.

Előrehajoltam, és megveregettem a sofőr vállát. Őt is ugyanúgy lenyűgözte a látvány, mint engem.

– Mit csinálnak? – kérdeztem.

– Gondoskodnak róla – válaszolta. Erős tájszólása volt.

– Mi ez? – suttogtam.

– Régi – mondta. – Nagyon régi.

\*\*\*

Megint Ottley-val ebédeltem. Jólesett szusszanni egyet, és üzletről beszélgetni a vézna, kerek képű helyivel. Átnéztük a raktárak helyreállítására vonatkozó terveket. Utána lesétáltam az öblön végignyúló betonútra, és végigballagtam a régi part mentén.

– Megy megnézni? – kérdezte egy járókelő.

Csak biccentettem.

A sörömet az asztalon hagytam, úgy éreztem, szentségtörés lenne, ha üveggel a kezemben, békésen iszogatva nézném a hajót. Különös érzés volt, mintha valahol mélyen hívott volna.

A tömeg kettévált és átengedett. Az egész színskálát ott láttam magam körül, a legsötétebb feketétől a napbarnítottan is sápadt, ősz jachtosokig: mind csak álltak, és engem néztek. Megállt a munka is. A szél felkavarta a port, belekapott az ingembe, lehűsítette kicsit a derekamon gyöngyöző izzadtságot. Valaki felköhögött.

A palánkra tettem az ujjam, és azon gondolkoztam, hogy is illek én ide. Nekinyomtam a fának, és az lassan, a kortól meggyengülve engedett. Éreztem valamit a felszíne alatt. A történelmet, azt, ahogy a múlt egyenesen hozzám beszél. Görcsbe rándult a gyomrom.

De nem szippantott be. Talán mert az őseim keverték voltak, és sosem tudtam magam egyik oldallal sem azonosítani. Ugyanaz a harc volt ez is, mint amikor a „bőrszín” rubrikába kellett beírnom valamit a hivatalokban, a jelentkezési lapokon. Fekete? Valamennyi volt bennem: túlságosan is könnyen leburnulok. Fehér? Telente gond nélkül beleveszek a bevásárlóközpontokban sodródó tömegbe, egyszerű, arctalan választás lenne. Talán van bennem a biztonság kedvéért egy kis spanyol is, és némi távol-keleti. A sehová sem tartozás is csapda. Végül mindig az „Egyéb” mellett döntöttem.



Hátrébb húzódtam, és a mellettem álló, őszülő raszta felém biccentett.

– Hallod, hogy hív! – Mély volt a hangja. Kidagadtak az izmai, ahogy megragadta a palánkot, és letépte. Benéztem a hajó szívébe. Valamikor éjszaka elszállították a fehérre kopott csontvázakat, de a láncok és béklyók még mindig ott csüngtek az elválasztófalakon, feketéjük még a mellettem álló férfi bőrénél is mélyebben sötétlett. Azt hittem volna, tele lesznek kagylóval, vagy hogy elrozsdásodtak már egészen, de úgy fénylettek, mintha épp most rakták volna fel őket. Miféle erők uralkodtak rajtuk?

Aztán elszállt a pillanat, és a tömeg újra nekiesett a hajótestnek. Arrébb bandukoltam, és találtam egy Johnny Cakes standot. Valami édes fánkféleség volt. Ez, egy feltekert húsos pástétom és egy doboz kóla épp megtette ebédre.

\*\*\*

Másnap kora reggel elintéztem, hogy egy jobb állapotú épületbe költöztessük az irodát. De még a város kis hátsó utcácskáiban is elég közel voltam a hajóhoz, hogy ne tudjam kiverni a fejemből. Ebédidőben addig jártam a kis boltokkal, hűvös árnyékfoltokkal teli sikátorokat, míg újra a hajóhoz nem értem.

– Hé, fehérke! Isten hozott!

Ugyanaz az öreg raszta köszönt rám. Várt. A kezembe nyomott egy csákányt, és odaálltam mellé, együtt bontottuk a le a hajótest ódon palánkjait. Egy órán át izzadtunk, feltéptük a fát, és halomba raktuk a járda mellett. Aztán ebédszünetet tartottunk, és pástétomot ettünk egy-egy

farakásra kuporodva. Két vézna öregember hangosan csapkodta a dominót egy asztalon, és zene szűrődött egy apró, fémes hangszóróból.

Később odajött hozzánk még három férfi. A raszta körbeadott egy jointot, és jó negyedórát csendben ültünk így öten, kerestük a megvilágosodást, beleolvadtunk a reszketeg levegőbe.

– Gyere! – kelt fel az öreg raszta, és vele mentem a hajó túloldalára.

Nagy meglepetés várt rám. Nem csak szétszedték a hajót, de újjá is építették. A régi palánk helyére új, vízhatlan deszkákat hordtak. Eddig nem is figyeltem, mit fűrészselhetnek, miközben mi a palánkokat tépjük le a hajótestről, azt hittem, csak a régi fahulladékot darabolják fel.

– Miért építik újjá? – kérdeztem. – Múzeumot nyitnak benne? – Próbáltam megérteni. A raszta megrázta vastag fürtjeit.

– A babiloni parázna nemsoká elbukik. Készen kell állnunk.

– A babiloni parázna?

– Babilon Amerika – mondta, és egyre csak a fejét rázta. – Mint a Jelenésekben. Az amerikai Virgin-szigetek Babilon része, és ideje, hogy megtagadjuk Babilont!

Szédelegtem a levegőben úszó, édes füsttől. Pislogtam egyet. A hajó dalolt.

\*\*\*

Az egész halálra rémített. A fapalánkok, a béklyók, az újjáépítésen dolgozók nyugodt elszántsága. Nem restaurálni akarták. A restaurálást még értettem volna. Abban segíteni is akartam volna, hátha megtalálom saját kis elrejtett

részemet, hátha megbékélhetek magammal. Mint azok a zsidók, akikről olvastam, hogy visszamentek Auschwitzba.

De az itteniek valami másra készültek. És nem értettem, mire. Úgyhogy a hotelbe visszatérve napernyős kis alkoholokat ittam. Ahányszor csak lementem a medence melletti bárba, láttam az öblöt, és nem tudtam kiverni a fejből a hajót. Relikvia volt, emlékeztető és kulcs, de nem tudtam, hogy kell használni.

Sokáig járkáltam fel-alá az üres folyosókon, mire végül találtam egy árus kölyköt. Adott egy csomaggal a legjobb vöröséből. A verandán gyújtottam rá, és addig szívtam, amíg el nem aludtam a hideg csempén heverve.

Azt álmodtam, hogy meztelen, csontsoványra aszott szellemek kelnek ki a Charlotte Amalie-i kikötő sarából. Több ezren voltak, végigmasíroztak a városon, aztán felkanyarodtak a domboldalra, ahol a hotel állt. Felkaptak, és magukkal vittek vissza, a tengerbe.

\*\*\*

Hosszan kígyózott a sor a vízparton. A szigetlakók összesereglettek, és várják, hogy megnézhessék a felújított hajót, gondoltam én. A taxisofőr kitett. Megtaláltam a rasztát.

– Itt az idő – mosolygott rám.

Láttam, hogy valaki felfestett egy nevet is a hajótatra. *Marcus Garvey*. Az Afrikába való visszatérést szorgalmazó mozgalmak egyik réges-régi alapítója. Végigsétáltam a hajó mellett, és próbáltam megfejteni, mit csinálnak itt az emberek.

– Ez örület! – csattantam fel. A raszta újra csak biccentett.

– Tömegőrület – toldotta meg. Határozott léptekkel visszasétáltam, hogy lássam, mi folyik a fedélzeten.

A tatépitmény alatt egy zöld kendős öregasszony állt. Egy fiúcska épp most lépett ki elé a fedélzetre a szomszédos iskola zöld-fehér egyenruhájában. Az asszony előrenyújtotta aszott kezét, és megkínálta a zöld lopótökben kotyogó italból. A kölyök épp csak belekortyolt, megremegett, és elájult. Összeroskadtt, és oldalra hengeredett a fedélzeten. Láttam, hogy aprócska mellkasa egyre lassabban emelkedik és süllyed, aztán a gyermek egészen elcsendesedett. Felkavarodott a gyomrom. Tömeges öngyilkosságok jutottak az eszembe.

A soron következő asszony, talán a kölyök édesanyja, éppolyan nyugodtan itta meg a maga kortyát. Egy rendőr várt mögötte.

Amint ernyedten heverték a fedélzeten, felkapta őket két férfi, és levitte a fedélközbe.

A hangtalan szertartás nem állt meg. Odafordultam a mellettem álló rasztához.

– Mi ez? Mit csinálnak? – förmedtem rá. A torkomban dobogott a szívem.

– Zombiként alszanak, míg oda nem érünk.

– Hová? – kérdeztem.

– A tejjel-mézzel folyó földekre. – Megvonta a vállát. – Vagy bárhová máshová. Egy új helyre. Zionban ébrednek fel.

– De miért épp ez a hajó? – Tudni akartam.

– Magunkkal kell vinnünk a történelmünket. Szembe kell nézni vele, nem elfutni előle!

Odaverekedtem magam a hajótesthez, és megérintettem. Most már teljes erőből dalolt. Mintha egy buddhista szerzetesekkel teli szentély lett volna, a folyamatosan zúgó *ooooom* erőt árasztott.

Egy pillanatra megtört a pártatlanságom. A munkámra próbáltam gondolni, racionális tényekre, bármire, csak ne kelljen a körülöttem zajló eseményekkel törődnöm.

– Mennem kell – mondtam. Hamarosan visszavártak a Sombrero-szigetre; másnap már indulnom kellett. És mit is tehetnék itt, ahol még a rendőrség is beállt a sorba?

– Kihagyod – mondta az öreg raszta. Csalódottnak tűnt.

Megfordultam, és visszamentem a taxihoz. Remegő kézzel nyitottam ki az ajtaját.

Egy rabszolgahajón vagy négyszáz ember fért el a lehető legnyomorúságosabb körülmények között. De mintha az egész sziget lakossága ott sorakozott volna, hogy a fedélközbe vigyék őket.

Lehetetlen.

\*\*\*

Aznap éjjel nyugtalanul aludtam, és végül a mély *oom* hívása ébresztett fel. Felültem, felkeltem, lesétáltam a medencéhez. Halotti csend ülte meg az éjszakát, a felhők hosszú, vékony szálakban kavarogtak az égen. A telihold beragyogta a kikötő reszketeg vizét, és fények villogtak az öböl természetes amfiteátrumában és a sziget hegycsúcsainak görbe gerincvonalán.

A város fölött az égen ott horgonyzott a hajó. Láttam, ahogy eloldja a kötelet, és fellebeg a domb fölé. A sziget legmagasabb pontját, a Crown-hegy

csúcsát legtöbbször épp csak érintő felhőszalagok mintha lenyúltak volna érte, a saját mélységükbe ölelték, és elrejtették előlem.

Ez csak egy álom, mondtam magamnak, és megragadtam a korlátot. A fém hidege rám cáfolt.

\*\*\*

Másnap reggel idegesen ébredtem. Reggel vízitaxival kellett bemennem a hotel kikötőjéből a városba, ahol Ottley már vár a motorcsónak kulcsával. Onnan visszamegyek St. Croix-ra. Aztán elrepülök Floridába.

Most, a dokkban állva, a már jócskán késésben lévő taxira várva tudtam, hogy nem álmodtam. A rabszolgahajó nem sötétlett odalenn a messzeségben, a víz mellett. Csak a csupasz betont láttam. Egy autó sem surrant végig az utcán.

Órákkal később, amikor már bejártam az egész hotelt, hogy találjak valami harapnivalót, lementem a vízhez. Tegnap az egész sziget hajóra szállt, és elment. Ezt már értettem. Azt még mindig nem tudtam, hová mehettek. Leültem a part betonperemére, és próbáltam elmagyarázni a szélnek, hogy a metán hordozórakéták miért is jobbak a kerozinosnál, de nem jutott az eszembe, és igazából nem is érdekelt. A máskor zajos és forgalmas parti sáv kihalt volt és csendes. Visszaemlékeztem életem megannyi hangos városára. A határidőkre, a makulátlan tiszta, steril munkaruhákra, a laptopokra, mobiltelefonokra, arra, hogy milyen, amikor azt mondják, reggelre az asztalukon akarják látni a számokat.

Egy kis csónak csapódott neki a kikötői kompok védelmében a beton szélére akasztott, jókora gumiabroncsoknak. Lenéztem. Zöld, vörös, sárga

betűk hirdették: *Kis Garvey*. Újra reszketni kezdtem, és azt kívántam, bárcsak lenne nálam még egy joint.

A csónak közepén volt egy pad, és a két oldalán egy-egy villa az evezőknek. A hullámverés ütemére ringatózott. Óvatosan belemásztam, eloldottam a kötelet, és ellöktem magam a betonfaltól. Valahogy sikerült ezt a rettenetes örökséget, a rabszolgahajót, és mindazt, amit jelképezett, büszkén magukkal vinni a múltból az új jövőbe.

Hogyan?

Meg akartam próbálni én is.

Beakasztottam az evezőket a villába, lehunytam a szemem, és nekifeküdtem. Az evezőlapát a vízbe mélyedt, és a kis csónak siklani kezdett. A bizalom, gondoltam, fontos lehet. És a hit is.

Evezni kezdtem.

*fordította és illusztrálta Körmendi Ágnes*

## **A szerzőről**

Tobias S. Buckell karibi születésű író, aki Grenadában, a Brit Virgin-szigeteken és az Amerikai Virgin-szigeteken nőtt fel. Mintegy 50 novellája jelent meg különféle magazinokban és antológiákban. Négy regénye jelent meg, küztük a New York Times bestseller listájára is felkerült *Halo: The Cole Protocol*, következő regénye, az *Arctic Rising*, 2012-ben várható. A novella eredetileg a *Whispers From The Cotton Tree Root: Caribbean Fabulist Fiction* kötetben jelent meg, szerkesztette Nalo Hopkinson (2000), a *Year's Best Fantasy/Horror 2000* előszavában

dicséretben részesült.